Diktatura humanity - Holocaust

Richard E. Harwood (autor knihy Zemřelo skutečně šest milionů?) přesvědčivě ukazuje, že nekonečná řada "bestsellerů" o zplynování židů, jmenovitě v koncentračním táboře Osvětim, byla postavena na mylných údajích a předpokladech.

SKUTEČNÁ PRAVDA - NEŽÁDOUCÍ

Čas od času se objevila kniha bývalých vězňů koncentračních táborů, která nám ukázala úplně jiný obraz, než jaký obvykle na veřejnosti převládá. Jako příklad si zde uvedeme paměti Margarety Buber - Neumannové "Under zwei Diktatoren" (Londýn 1950). Autorka knihy, německá židovka, prožila několik let v hrozných podmínkách stalinských trestaneckých táborů, něž byla v srpnu 1940 předána nacistům a uvězněna v ženském koncentračním táboře v Ravensbrücku. V porovnání se sovětským vězením ji tábor Ravensbrück připadal čistý a řádně spravovaný. Vězeňské baráky v Ravensbrücku byly ve srovnání se špinavými a přeplněnými brlohy sovětských lágrů vzorem čistoty a pořádku. Teprve v prvních měsících roku 1945 byl viditelný úpadek tohoto stavu, o jehož příčinách se zmíníme později. Další svědectví, které stojí ve zřetelném protikladu k převládajícímu, propagandou vytvořenému mínění, najdeme v knize Charloty Bormanové "Die Gestapo lässt bitten". Autorka díla byla komunistka, politická vězenkyně, stejně jako předchozím případě v táboře Ravensbrück. Vypovídá o tom, že zkazky o plynování židů byly výmyslem, který vytrvale koloval v "kolonii" vězněných komunistů. Nepřekvapuje proto příliš, že tato "kolonie" mezi sebe nepřijala Margaretu Buber-Neumannovou, protože mj. poznala pravdu o sovětských koncentračních táborech.

NESTRANNÝ SOUD

Další, neméně šokující skutečností zůstává, že zmíněné osobě nebylo dovoleno vypovídat v soudním přelíčení, které se po válce konalo s dozorci a veliteli koncentračních táborů v tzv. Rastadském procesu v tehdejší francouzské okupační zóně. Obvyklý osud těch, kteří odmítají podporovat legendu o holocaustu.

PROČ ZEMŘELI

Naprostá většina ze zemřelých vězňů v německých koncentračních táborech podle Harwodova přesvědčení přišla o život na jaře 1945 především proto, že se už Němcům nepodařilo vzhledem k naprosté nadvládě spojenců ve vzduchu (a také ovšem v důsledku celkově špatné zásobovací situace) zajišťovat tábory nutnými potravinami a podobně. A to ještě nebyla, podle Harwoodových údajů, takto kritická situace ve všech táborech, ale jen v některých (např. v Bergen-Belsenu apod.).

SVĚDECTVÍ ČERVENÉHO KŘÍŽE

Zvláštní kapitolu věnuje ve své knize Harwood třísvazkové Zprávě mezinárodního výboru Červeného kříže o jeho práci za II. světové války (Genf 1948). Skupina autorů pod vedením Fredérica Siordeta prohlašuje v předmluvě ke své práci, že Zpráva si klade za cíl dodržovat při předkládání údajů tradiční politickou neutralitu Červeného kříže, v čemž spočívá její mimořádná cena při objektivním zjišťování pravdy. Na rozdíl od Sovětského svazu, kde byl přístup pracovníkům Červeného kříže do koncentračních táborů přísně zakázán, mohl v Německu Červený kříž zásobovat potravinami a léky už od konce roku 1942 hlavní a od ledna 1943 pak všechny koncentrační tábory. Tato pomoc sloužila, podle Zprávy Červeného kříže, jak

židům, tak i příslušníkům jiných národností.

KDO ZAVINIL SMRT VĚZŇŮ?

Velmi důležitým aspektem Zprávy Červeného kříže je skutečnost, že objasňuje příčinu úmrtí, k nimž došlo koncem války v koncentračních táborech. Zpráva Červeného kříže uvádí: "Následkem chaosu a celkové situace Německa po zahájení spojenecké invaze během posledních válečných měsíců, kdy tábory přestaly být pravidelně zásobovány potravinami a ostatním potřebným materiálem, stoupl prudce počet obětí hladu a nemocí. Samozřejmě německé nacistické vedení, viditelně znepokojené touto situací, alarmovalo konečně 1. ledna 1945 Mezinárodní Červený kříž". V březnu 1945 se setkali prezident Mezinárodního Červeného kříže a generál Kaltenbrunner a došli k důležitém rezultátu: "S okamžitou platností souhlasí německá strana s tím, aby byla poskytována potravinová a jiná pomoc vězňům přímo pracovníky Červeného kříže, a tato organizace má právo vyslat po jednom stálém zástupci Červeného kříže do všech koncentračních táborů, které jsou pod německou kontrolou." (svazek III, str. 83).

TZV. "PLYNOVÉ KOMORY" NIKDY NEEXISTOVALY!

Když se zde o této obsáhlé Zprávě zmiňujeme, je důležité vyzdvihnout, že v ní nenacházíme žádný důkaz nebo jen zmínku o vědomém a plánovitém vyhlazování židů, přičemž Zpráva podrobně pojednává o všech koncentračních táborech na evropském území tehdejší Osy. Na všech 1600 stranách Zprávy také nenajdeme ani jedinou zmínku o plynových komorách. Zpráva uznává, že věznění židé a ostatní utrpěli mnoho příkoří a násilností, ale naprostá absence sebemenší informace o hromadném zabíjení v tomto rozsáhlém a objektivním díle rozhodně vyvrací pohádku o "šesti milionech."

O ČEM SE NEMLUVÍ

Červený kříž se tedy nemohl stejně jako Vatikán přidat k obžalobě z genocidy, jak se jinak běžně dělo.

JAK JE TO S POČTY ŽIDOVSKÝCH OBĚTÍ

Harwood shrnuje výsledky svých studií takto: "Je to velice podivné, když Světové židovské dokumentační středisko v Paříži nyní uvádí, že během války zahynulo ze všech možných příčin 1 485 292 židů (přičemž i toto číslo je podle dostupných informací silně nadsazené)". Ale ať už tak nebo tak, i v tom případě se uvedená cifra ze židovských pramenů rozhodně nepodobá oněm vybájeným "šesti milionům". Jak už bylo zmíněno, odhaduje židovský statistik Raul Hillberg tento počet ještě střízlivěji na 896 892. A žid Dr. Listojewski uvádí v časopise "The Beeon" (1960), že se jako právník a historik věnoval intenzivně dva a půl roku zjišťování skutečných počtů židů zemřelých nebo pohřešovaných během let 1933-1945. Dospěl k závěru, že se konečná číslice pohybuje mezi 350 až 500 tisíci osob. Vyvozuje z toho závěr: "Když my, židé, mluvíme o šesti milionech, pak je to sprostá lež!" (studia pro historické otázky č.3/4 ze 14. 4. 1960). Neutrální švýcarské noviny Die Tat uveřejnily 15. ledna 1955 statistiku všech ztrát během druhé světové války, vycházející z údajů mj. Mezinárodního Červeného kříže. Ukazuje, že počet obětí pronásledování z politických, náboženských nebo rasových důvodů v koncentračních táborech se pohybuje kolem 300 000, a že zdaleka ne všichni byli jenom židé. Tento počet se zdá být ze všech studií nejpřesnější.